

119 MONIQUE KELDER

De foto die ik kreeg opgestuurd riep een verwarrend gevoel op. Een ketting refereert naar een opgesloten gevoel. De trap naar dat er een uitweg is.

Ik heb geprobeerd dat verwarde gevoel, gecombineerd met opgesloten of toch niet, weer te geven. Wat doet die persoon daar, wat gebeurt er? Zit hij opgesloten? of toch niet? Er is licht in de duisternis.

120 PETER FLEUR

De opgestuurde foto roept bij mij een beeld van beklemming op.

Eruit willen, het licht willen zien en voelen, machteloosheid en onmacht.

De foto in zwart-wit maakt het nog dramatischer, onmacht en eenzaamheid.

Geen leuke foto!

Met mijn foto – een zelfportret – geeft ik er een draai aan.

Ik wil de ruimte in, ik wil er uit!

Met kleur en vaart, en weg met die onmacht.

121 CARINE DOGGEN

Emotie: Ik word draaijerig als ik er naar kijk en draai zelf mijn hoofd 90 graden om de persoon rechtop in beeld te krijgen. Voor mijn gevoel staat de foto dus verkeerd.

Tegelijkertijd maakt de foto mij nieuwsgierig en roept de foto vragen op – wat doet de zwarte streep halverwege het spiegelende oppervlak (van een tafel?). Zijn het twee spiegelende bladen die beetje schuin ten opzichte van elkaar staan? Hoe is deze foto gemaakt?

Ik wilde een tegenhanger maken, rechte lijnen in beeld brengen, om er voor te zorgen dat de kijker zijn hoofd niet draait. Tegelijkertijd wilde ik ook mijn lens draaien op het moment dat de foto gemaakt werd, zoals de maker van de vorige foto gedaan heeft, althans dat vermoed ik. De foto hoefde niet scherp te zijn en mocht ook enige vaagheid houden zoals de vorige foto.

122 ANITA HAMELINK

In een eerste oogopslag maakte de foto mij somber en angstig. Er bekwam mij een gevoel van hieruit willen, bang te verdwalen. Het is nu nog niet helemaal donker, maar ik wil hier niet zijn wanneer de nacht valt. Lukt mij hier nog uit te komen voordat het donker wordt? Ik kan mij nu al slecht oriënteren. Paniek omarmt mij en maakt mijn blik troebel. Wat staat mij straks te wachten? Onheil..? Ik ben hier alleen en zie geen uitweg. Ik ren, en ren, en ren.... Plotseling, in de verte zie ik licht door de bomen, ik nader de rand van het bos. Steeds meer licht, steeds meer licht... Uit het donker naar het licht, ik kan niet goed focussen, mijn blik is nog niet helder, ik zie..., wat is het...? Een stad?

Ik wilde op veel gebieden een tegenhanger maken van de verkregen foto. Donkere bomen in een bos versus een helder verlichte industriële 'stad'. Natuur versus creatie door mensenhanden. De beweging wilde ik behouden. Dat maakt het een soort van surrealistisch. Om dit effect te krijgen heb ik de lens gedraaid tijdens de opname.

Een aardbevingsgevoelige stad gecreëerd door slechts twee handen, met veel geduld. Staple town, een stad van nietjes.

123 ALEX WITTEVEEN

Allereerst vind ik dit een moeilijke foto om op te reageren.

Wat roept hij bij mij op. Een stadsbeeld / skyline die is ingezoomd tijdens het fotograferen. Een wazig, soft, licht met pastel kleuren beeld. Erg interessante lijnen die van uit het midden naar buiten bewegen. Op de een of andere manier word ik er wel blij van maar ook mysterieus.

Deze bewegingen en deze techniek hebben mij geïnspireerd om mijn beeld te maken.

Dit beeld is ook zoemend tijdens de belichting gemaakt van de skyline in het donker.

Donker om een contrast te krijgen met de foto die mij is toegezonden.

Ik ben meer een mensen fotograaf en daarom heb ik een model ingezet. Donker en stoer gekleed om misschien wel een bepaald gevoel los te maken bij de volgende fotograaf. De foto is ingeflitst.

124 PETER DANIËLS

De inspiratie was: dezelfde plek. Van donker naar licht (nacht naar dag), van warm naar koel en de dynamiek van het licht naar de mensen.

125 ERIC WOONINK

Hoe de foto van “het meisje met het bewogen hoofd” mij leerde wat de mesopelagische zone is. De foto heeft duidelijk sfeer. Toch vond ik het lastig deze te benoemen. Mijn partner had direct een associatie met de twilight zone en zag een meisje dat er met haar hoofd niet bij was.

Googelen op Twilightzone..... gaf schemergebied of grensgebied en..... 200 – 1000 onder de zeespiegel is ook zo’n schemergebied met eigen flora en fauna, de mesopelagische zone.

Omdat mijn camera niet zo diep mag toch maar verder gegaan met “het meisje dat er met haar hoofd niet bij was”. Deed mij denken aan een foto die ik in 2007 in Quito/Equador maakte. Deze mensen is aan te zien dat ze het niet makkelijk hebben en er met hun hoofd ook wel eens niet bij (willen) zijn..... Vandaar!

126 THIJS JANSSEN

Op de vraag welke emotie het bij mij op riep was: aan de kleding en de gezichten doet het mij denken aan het oostelijk deel van zuid Amerika (Chili, Peru en Bolivia). Dit is echter moeilijk vast te leggen in een enkele foto.

Echter was er aan de gezichtsuitdrukking te zien dat men nonchalant op een bankje zit. Deze uitdrukking komt in mijn foto terug op de gezichten in mijn foto.

127 ANGEL PINXTEN

Ik werd getriggerd door de kleur rood.

128 HENDRIK SNIJDERS

De foto deed mij denken aan Parijs. De etalage met weerspiegeling in ruiten en kunst op de achtergrond. In een surrealistische setting.

Met weerspiegeling in etalageruiten lukte het mij niet om een eigen werkgelijkheid te creëren, die er niet storend gefotoshopt uitzag. Daarom ben ik teruggegaan naar de mooiste foto’s uit Parijse collectie; de spiegeling van het Louvre in de glazen pyramide-ingang. Op de meeste ontbraken mensen; de beste uitzonderingen waren twee foto’s waarop dezelfde dame stond. Die twee foto’s heb ik samengevoegd, zodat de fotograaf op de voorgrond zichzelf fotografeert. Geïnspireerd door de rood-wit manipulatie in de toegezonden foto, heb ik in mijn inzending in het gespiegelde gedeelte het wit en rood van de beide dames verwisseld.

129 PIETER LEEFLANG

Het gaat in deze foto om twee meisjes, oorspronkelijk niet van Europese afkomst, waarvan de één de ander op de foto zet. Heel mooi zoals het hoofdoekmeisje er bij zit. Blij, mooi en ingetogen zoals alleen Moslima's dat kunnen. Ook leuk om te zien dat de andere daar met haar mobieltje een foto van maakt. Daar omheen heel veel opgeklopt Louvre en bovendien een dubbel aankomend meisje. Ik kan me voorstellen dat een foto van het hoofdoekmeisje met een stukje niet al te duidelijk modern en oud Louvre op de achtergrond een interessant beeld op kan leveren. Een foto met combinaties van oud en nieuw, oost en west enz., zonder verdere afleidende zaken.

Mijn eerst indruk was: dit klopt emotioneel niet. En al kijkende kwam ik tot bovenstaande conclusie.

Ik hoefde niet lang na te denken om hier een kettingbeeld bij te verzinnen.

Deze foto is er één die ik in de carnavalsweek maakte en waarvan een andere met een gedicht van Wibo Kusters in de Deventer Post heeft gestaan. De man met de toeter speelt werkelijk bij de Deurbloazers. Hij diende ook om het carnavalsgevoel uit te beelden. De dame in de rolstoel kwam toevallig langs en wilde graag, omdat ze aan het echte feest niet (meer) deel kon nemen, als carnavalsfigurant aan deze sessie meedoen. De heer in de rolstoel is een voormalige prins carnaval ontdaan van alle vroeger glamour. Ook hem ontmoetten wij toevallig. Vanuit zijn rolstoel probeert hij ons mee te nemen naar het voorbijge zang, gezuip, gehos en wat al niet.

Wat op het eerste gezicht een vrolijke boel lijkt, is in wezen een droevige terugblik op vroeger tijden. M.a.w.: de foto suggereert iets, dat in werkelijkheid heel anders is. Emotioneel klopt hier niets van.

130 WIM LAMMERINK

De vorige foto is voor mij heel bijzonder. Zal in het kort proberen dit te beschrijven.

Ik heb in mijn leven veel meegemaakt maar desondanks leef ik zeer gelukkig en positief, maar soms is het wel een beetje moeilijk. Heel toevallig had ik een dipje toen ik de vorige foto kreeg.

De foto laat twee mannen zien in een rolstoel en zo te zien zijn ze niet in een weemoedig gesprek (vrolijke muzikant aanwezig) Dit is toch prachtig dat je dit nog zo kunt doen. Hier kun je en moet je blij van worden, dat je dit ook op een foto mag zien. Ik had het moeilijk, want wij zouden met de caravan een dag van tevoren een week of twee naar Groningen gaan. Helaas op de A50 bij Apeldoorn ging hij scharen en het feest is voorbij, caravan en auto toteloos. Gelukkig wij niet gewond of iets anders en gelukkig ook geen enkel probleem bij het achterop komend verkeer. Mag je dan blij zijn bij het zien van de rolstoel foto en mijn ingezonden foto.

ps het had ook nog een voordeel n.l

Heb direct een nieuwe auto gekocht maar nu wel een automaat en dat bevalt mij zeer goed

Eind goed al goed

131 BERTUS STRUIK

Tja van de foto die je me stuurde werd ik niet vrolijk: Over en uit met de (vakantie)pret

Gelukkig staat de auto nog op alle vier de wielen. Hopelijk is er geen lichamelijke schade en kunnen de inzittenden achteraf zeggen: toch nog goed afgelopen.

Kortom: van de foto wordt je niet vrolijk, maar geeft toch reden tot een zucht van opluchting.

Anders is het met de 2 slachtoffers op de foto die ik naar aanleiding van caravancrash heb gemaakt: definitief uitgevlogen.

De grote mot fladderde in de avonduren nog stoer maar wel een beetje richtingloos door mijn woonkamer en de volgende dag lag hij (of was het een zij??), de vleugels netjes ingevouwen, levenloos op het laminaat....

De bromvlieg op de voorgrond was het enige slachtoffer van een fataal vliegongeval: had hij beter uitgekeken dan had hij de vliegenmepper van links zien aankomen en een ontwijkende beweging kunnen maken. Helaas.

Beiden heb ik zodanig gerangschikt dat ze mijn schakel in de fotoketting vormen.
Ik wens de volgende schakelaar veel succes!

132 JEROEN LANS

Emotie: Ik werd er somber van ik dacht aan de toekomst van de aarde waarin insecten dreigen te verdwijnen, op het moment word hier aandacht aan besteed. Kort daarop kwam ook het tegenstijdige gevoel in mij naar boven. Het gevoel dat de sterfte nog niet is bepaald. er worden bijvoorbeeld bloemen gezaaid door vrijwilligers de overheid is er ook steeds meer mee bezig met hoe we hier een goede draai aan kunnen geven want de sterfte heeft mede te maken met te weinig bloemen en planten.

Ik werd gelukkig niet mee getrokken door het sombere gevoel, het gaf me de beslissing om juist iets vast te leggen dat zou laten zien dat er nog hoop is voor de insecten en onze wereld. Dit wilde ik dan ook dicht in mijn omgeving opzoeken, dus naast de deur. Zo ging ik met mijn camera opzoek naar bloemen want ze zijn er gelukkig wel en ze staan waar je het niet verwacht. Zo ging ik regelrecht naar het mais veld waar met subsidie zonnebloemen zijn geplant. Met dat ik ze had gefotografeerd liep ik terug naar huis (300 meter) en zag ik in eens tussen al het onkruid waar ik langs liep een plant/bloem die ver uit de kleuren sprong in vergelijking met de dode insectenfoto, onverwacht is dit mijn keuze geworden, vooral omdat én de kleur én het leven het tegenovergestelde weergeeft -en doet voelen- dan de dode insectenfoto.

133 CORA SENS

Ik vond de structuur van de bloem terug in mijn foto, mede ondersteund door de kleur.
Deze foto had ik nog, het is de weerschijn van het DJ licht tijdens een partij bij ons op de locatie.

134 JAAP KLOEK

"Dit beeld komt met een klap binnen. Ongelijkvormige vlakken, wanorde , agressieve kleuren. In de context van de kettingfoto daagt het beeld uit tot een heftige uitdagende primaire reactie.

Niet op ingaan. Laat het even bezinken. Neem je tijd. Zoek de rust en de kalmte, een vredig moment.

Deze compositie in overheersend wit lijkt een overgave, niet persé, ik houd wel het initiatief en de regie. Kies voor de dialoog en neem de tijd. Geen vrede zonder voorafgaand conflict/geweld.
Deze forel is door een klap op de kop tot eeuwige rust gekomen."

135 HANS BROEKHUIZEN

De opgestuurde foto riep bij mij een weerzinwekkende emotie op.
Het was niet een Foodfoto waarbij ik dacht: "Ha, Lekker" terwijl het dit misschien wel is?
Maar dat is waarschijnlijk ook niet de bedoeling van de fotograaf.

Mijn vervolffoto moest voor mij iets te maken hebben met visserij. En ik wilde de kleuren ook in mijn foto terug laten komen

Ik heb mijn foto gemaakt bij een visafslag. En met de nodige bewerkingen er overheen vind ik mijn foto aardig gelukt naar wat ik in gedachten had.

136 BART KAMPS

De foto riep bij mij op 1. chaos, 2. visnetten, 3. houten pallets .
Het deed me direct herinneren aan vissersvrouwen die ik aan het nettenboeten heb gezien in Houtbaay Zuid Afrika enkele jaren geleden.

137 CHARLOTTE KOLOC

De emotie die de vorige foto opriep was bewondering voor de mensen die de gaatjes moeten zoeken en repareren. Hoe vind je hier in vredesnaam een gaatje!

Mijn antwoord is een reflectie in het water geworden, een foto die al in m'n archief zat want ik ben de afgelopen tijd niet in de buurt van de zee geweest.

139 RON LUSTIG

De gestuurde foto riep voor mij een triest en verdrietig beeld op van de vervuiling van ons milieu. De oliesporen in het water geven aan dat wij niet goed omgaan met onze natuur.

De door mij gemaakte foto geeft aan hoe het er eigenlijk uit zou moeten zien. Schoon water en een mooie groene omgeving. Wij zouden meer oog moeten hebben hoe mooi de natuur kan zijn en er alles aan moeten doen dit in stand te houden

140 KOOS BREUKER

De inspiratiefoto riep bij mij een gevoel op dat je zou kunnen aanduiden met de woorden *sereen en rust*.

Toen ik gisteravond in bed erover lag na te denken, kwam de associatie met *kerk* naar voren. Zoals veel mensen heb ik in vreemde steden een kerk als rustpunt leren waarderen. En een zekere sereniteit komt daarbij steeds om de hoek kijken.

Daarom vanmorgen de kerk in mijn dorp (Heeten) bezocht. Het is geen uitbundige kerk, maar toch waren sommige foto's iets te rijk versierd om sereen genoemd te worden. Ik heb de koster nog gesproken, die wel geïnteresseerd is in de foto's. Ik hoop dat ik hem niet teleurstel vanwege bepaalde verwachtingen...

141 HANS NOORTMAN

De ruimtelijke foto komt bij mij sober over welke past bij het jaargetijde waarin we ons nu bevinden. Het is zeker geen foto waar je mij gedurende de zomerperiode blij mee maakt.

De foto bestaat uit een diversiteit aan verzamelingen van voorwerpen (grote ramen, kerkbanken en kaarten) die samen een geheel vormen. Verder zie ik de veelvoud van het getal 5 in de foto. Dit zijn de 5 grote ramen, de 10 kerkbanken en de 15 kaarsen.

Het beeld aan de muur waakt over het geheel waarbij de lichtinval een meer positieve invloed geeft aan het sombere geheel. De diversiteit aan kleuren is beperkt maar past goed bij het geheel.

De foto heeft een prima scherptediepte waarbij de kaarsen er scherp uitspringen t.o.v. de onscherpe achtergrond.

Vanuit een sobere kerk met beperkte lichtinval heb ik voor deze foto gekozen vanuit een sober gebouw waar binnen ook grote en goed verlichte ruimtes ingericht zijn. De foto is gemaakt in het kolossaal Museum of the Great Patriotic War in Moskou. Hier worden de ruim 20 miljoen Russen herdacht die hun leven lieten in de 2^e wereldoorlog. In de Hall of Glorie worden de bijna 12.000 Russische hoog gedecoreerde helden herdacht. De ruimte is goed verlicht met een forse koepel welk gevormd wordt door een aaneenschakeling van vele verbindingen tussen het hoogste punt, waar de decoratie afgebeeld staat en het onderste gedeelte van de koepel. Ook in deze ruimte, gelijk als de vorige foto, staat een beeld om het geheel beter te z'n recht te laten komen. Voor mij persoonlijk maakt een oorlogsmuseum altijd iets los mede gezien de vele zinloze offers die hun leven lieten.

PIETER LEEFLANG SCHAKELFOTO 2019 – VRIJE EXPRESSIE EN VISUEEL

De Schakel voor de Kettingfoto's

Bij deze foto loopt het visuele en expressieve aspect door elkaar.

Beide basisfoto's hadden duidelijk visuele aspecten, maar leverden daarnaast emotionele ervaringen bij mij op.

De visuele foto:

Slecht onderhouden toegang tot een woning. Extra duidelijk door plantengroei.

Deed mij denken aan woonerven in Wit Rusland. Kleurloos en slechtonderhouden. In dit geval nog wel toegankelijk.

De vrije expressie foto:

Typisch Russische propaganda. Het beeld wordt versterkt door de positie van de held. Je kijkt tegen hem op en boven hem de communistische "hemel". Propaganda in de trant van Hitler.

Bij mij een angstig gevoel met herinneringen aan de bezettingstijd 40-45, met veel Duitse uniformen in de door mijn moeder gerunde muziekhandel en achter de kamerdeur onderduikers waaronder mijn vader.

Mijn foto:

De vraag of ik gephotoshopt heb, lijkt mij overbodig.

De achtergrond is gebaseerd op de visuele foto, zoals hierboven al vermeld is. Kleur en vorm komen deels overeen. Locatie heeft ook te maken met de vrije expressie foto.

De voorgrond. Eén van de weinige doorgaande wegen in de Harz tussen het voormalige West- en Oostduitsland werd gemarkeerd door dit bord.

We waren in elk geval welkom maar wel in de ellende. Wat laat je achter je en wat staat je te wachten?